

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

Números anteriors 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'
Casa y Puerto-Biso, 2.—Estranger, 2'50.

UN DICTADOR DE CARTRÓ.

o perill de las monarquías es lo despotisme; lo perill de las Repúblicas, la dictadura.

Suposo que l' general Boulanger s' havia figurat que la República francesa estava tron-tollant y à punt de caure, quan va empendres la desinteressada missió de salvarla, assentàntseli sobre les costelles, així que la vejés per terra.

Si tal se va creure, prompte s' haurà convensut de que s' enganya de mitj à mitj.

Ha bastat que l' govern republicà realisés un acte d' energia, perque l' general sufrià lo gran desengany del sige, qu' es lo primer de una llarga serie que aniran venint després.

Per comprendre l' estat actual de Fransa y ferse càrrec de la critica situació del general, fem una mica de història.

Al deixar lo ministeri de la Guerra, ahont va alcansar una popularitat no justificada per cap fet notable, lo govern va conferir-li l' mando de un cos d' exèrcit. En concepte de molts francesos, lo general Boulanger es l' únic home capás de menjarsse à tots los prussians de una bocada. ¿En qué s' funda una tal creença? Fins ara no hi ha cap acte positiu que l' aboni.

Pero prenen peu d' ella, l' general va començar à intrigar, per calsarse las botas de la nació.

En diferents districtes los elements més aixelabrats van presentar y votar la seva candidatura: al mateix temps ell s' esquitllava furtivament y disfressat, ab ulleras blavas y fingintse coix feya alguns viatges à Paris, en tan que à la capital apareixia un nou periódich ab lo títol de *La cocarde* (la escarapela) que prenia l' nom de Boulanger per bandera del nou partit cesserista, encaminat à donar à un home sol lo que pertany à tots, conferintli tots los poders, y posantli a las mans lo fuet que s' havia escapat de las mans dels Bonapartes.

Aquesta conducta era boja, insensata, atentatoria à las institucions del país, y per això l' govern ha obrat com devia prenen algunas midas contra l' autor de la serracina.

Lo general Boulanger ha sigut despossehit del mando qu' exerceix. Se creu ademès que se l' someterà à un consell de guerra, y si això no bastés, fins se assegura que se l' donaria de baixa en las filas del exèrcit.

La República no pot tolerar que ab l' excusa de vindicar l' honra de la nació, prometent fer cara à la extranjer y reconquistar las provincias perdudas per l' imperi, se intenti restablir aquesta institució condèmna pel verdader patriotisme, y en tal concepte deu mostrarse energica contra qui sigui que tracti de desmandar-se.

Un dia va desterrar als prínceps de sanch real perque conspiraven. Per realisar un acte tan radical, no va pensar-hi gayre. ¿Qué s' diria si avuy se mostrés apatica y fluixa davant de un soldat atrevit? ¿Qué s' diria si arribava à retrocedir davant de la saragata que venen

armant los seus partidaris, barreja informe de reaccionaris y demagogos?

La República seria indigna de si mateixa, si trobantse en una situació igual empleava, per donar à cadascú son merescut una mesura diferent.

Qui la fa que la pagui, sigui príncep, sigui general, sigui qui sigui.

Precisament la primera forsa de tota República es la energia dintre de la més absoluta imparcialitat.

Pretenian alguns que l' càstich infligit al general Boulanger refluhiria en benefici de la popularitat del mateix. A tal efecte suposavan que l' rigor del govern encare l' engrandiria.

No som de aquesta opinió. Las ventajas de ser víctimas unicament las alcansen los que son objecte de una persecució injusta, may los que s' han fet dignes de un correctiu.

Es cert qu' en los primers moments los partidaris de aquestas entitats procuraran aprofitar los successos traient foix pels caixals, bramant, rebullintse y gesticulant desaforadament; pero ja se sab per experiència que aquests esforços exagerats gastan prompte las forses y la véu. Als pochs días los que més cridan cauen extenuats ó se'n tornan à casa convensuts de la inutilitat dels seus esforços.

Per altra part los aspirants à la dictadura son temibles quan tenen una forsa real, quan se presentan als pobles embriegats ab l' esplendor de sus victorias... y son més temibles si han tingut prou habilitat per jugar fi y amagar las cartas.

Napoleón I se dugué durant molt temps emperador de la República: per la presidència de la República passà Napoleón III, avants del dos de desembre, y un y altre van dissimular sempre l' ambició que ls consumia.

Al general Boulanger se li han vist las orelles desde l' primer moment.

«A sò de timbals
no s' agafan coronas imperials»
podriam dir parodiant un aforisme popular, y ls hé-ros de cartró no serán mai de fusta.

S' entén, de la fusta dels dictadors.

P. K.

RA tanta la curiositat que hi havia à Berlin per veure l' cadáver del Emperador, exposat en un siti públic, que, per efecte de las empentes, va haverhi una infinitat de desgracias, y fins alguns morts.

Això es com se realsa l' brillo de las institucions.

En vida dels emperadors portant manadas de gent à morir sobre 'ls camps de batalla.

Y després de morts, enviant gent al altre barri, víctimas de la seva estupides.

Lo ministre de la Guerra té un gran projecte.

En aquets moments de crisis y de angustia, se proposa gastar 25 milions de pessetas en la construcció de quartels.

Això es lo que 's necessita, per ser felisos: moltes iglesias, molts convents, molts quartels y poca agricultura y menos industria.

Fet això ja no tenim de temer res. D' Espanya al Cel.

Segons diuhem, prompte 's presentarà una llei general per l' extinció de totes las plagues que afligeixen à l' agricultura espanyola.

Diuhem totes las plagues?

Me sembla que ab una que n' extingissen ni hauria prou.

Me refereixo à la més dolenta: la plaga libre-cambista.

La comissió de regidors que va passar à Madrid continua gestionant la celebració de una gran rifa que ajudi à pagar los gastos de l' Exposició.

De moment y à fi de lograrho, ha obsequiat ab un gran àpat als periodistas madrilenyos.

Y ls periodistas de Madrid s' han limitat à publicar un suelt de *cajón*, un suelt fet ab mollo, donant compte de l' explendidès de la comissió del Ajuntament.

Lo de la rifa ja anira venint.

De moment, y en tant que s' espera l' extracció de la grossa, no ha de faltar qui tregui un' altra cosa.

Barcelona ls quartos de la butxaca.

Y ls seus representats, lo ventre de pena.

La religió del Estat es la católica. Això ho diu la constitució. Per lo tant lo govern ha de ser catòlic.

Lo qual no quita per que quan se mor l' Emperador de Alemania y se li celebren exequias en la capella protestant, assisteixi al acte, sense faltarhi ni un minstre.

No seré jo qui l' censuri, molt al contrari; pero trobo qu' en aquesta ocasió ls bisbes s' han adormit sobre la palla.

Si lo que fa l' govern, ho fes un particular, qualsevol rector de fora seria capás d' excomunicar-lo, prometentli que al morir se li negaria terra sagrada.

Ara tractantse del govern, fan los ulls grossos.

Boca que menja no excomunica.

Dimars va estrenarse en lo Teatro Romea la nova comèdia del nostre estimat company Roca y Roca, titulada *Lo plet de 'n Baldomero*.

En la impossibilitat de fer un análisis de l' obra y d' encomiar sus qualitats, per tractarse de una persona tan relacionada ab LA CAMPANA DÉ GRACIA, consignarem que l' èxit sigüé brillant, que l' autor fou cridat a las taules repetidas vegades, y que tota la premsa local, sense excepció de partits, consagra elogis y aplausos à aquesta nova producció del autor de *Lo Bordet* y del *Mal pare*.

En la funció del dijous l' èxit de *Lo plet de 'n Baldomero*, anà en augment.

Si de l' obra no tenim intent de dirne res més per ara, hem de consignar que l' execució resulta primorosa y acabada. Lo Sr. Fontova, ho reconeixen tots los periòdics, se coloca en primera línia dels actors espanyols, interpretant lo tipo de Jaumet de la Riba; lo senyor Soler, en son paper epissòdic de pagés, fa riure continuament al públic; los Srs. Fuentes e Isern, tent lo primer un advocat gomós y l' segón un fadri sabater, ofereixen una sèrie de contrastes que mantenen sempre la varietat de l' obra: lo Sr. Goula molt acertat en lo paper de passant. Finalment, la Sra. Fontova, representa ab gran sentiment lo paper de filla del Sr. Jaumet, y la Sra. Pallardó reproduueix ab tochs molt vius lo tipo de menestrala.

A tots ells y als demés actors que contribueixen al bon conjunt dóna l' autor de *Lo plet de 'n Baldomero* las més expressivas gracies.

Durant la setmana santa las Corts estarán tancades.

Això s' fa perque aquells dies
senadors y diputats
puguen esclarir a l' iglesia
confessantse 'ls seus pecats.

Que si han de descarregarse de tots los que han cometès, ni ab tota la setmana 'n tenen prou.

Sobre tot per lo que 's refereix al últim dels set pecats capitals.

La peresa.

Sembla que 'l cas de la monja de Vigo—aquella infelis que contra la seva voluntat va trobar-se en un convent, ahont va morir,—s' ha repetit à Murcia.

Y al queixar-se d' aquest nou atropello un diputat republicà, lo marqués de Pidal ha demandat que 's respecte la llibertat de conciencia.

La llibertat de conciencia!
¡quina expressió més pavana!
¿qué vol dir? ¿que 'ls deixin fer
tot lo que 'ls dongui la gana?

Los conservadors estan que treuen foch pels caixals.
—Contra qui? Contra en Sagasta?

—No senyors: contra l' amo, contra D. Anton, que desde que s' ha casat, sembla que s' haja tornat de confitura.

Lo poder s' escapa de las mans de 'n Sagasta, y ell no fa res per recullirlo.... ni un pas, ni una trabeta.... res enterament.

Los conservadors dejunan: únicament lo jefe menja.
Desde que s' ha casat.

Son molts las festas que 's preparan, per quan s' obri l' exposició universal.

D. Francisco de Paula no 's dona un moment de repòs.

Després de apendre una mica 'l francés, ara s' fa donar, segons diuen, unas quantas llisons de ball, no s' p'ncarà de fer papers ridiculs en la bona societat.

Celebraré, que surti un bailarí de primera forsa.

De totas maneras ditxós ell!
D. Francisco la balla grassa.

PASSEIG TRIUNFAL.

LESSADA per las dolsas auras marítimes que 'l Mediterrani li envia y saturada dels aromàtics petons del ayre de montanya, Barcelona s' lleva de bon matí, crida a n' en Rodoreda perquè fassi formar la xaranga municipal, y pujant en una luxosa carretel-la tirada pels caballs de las trampas, surt de casa la Ciutat, seguida de l' alegra música, dirigintse carrer de Fernando avall. ¡Ahont va!

A passejar, á veure tot aquest b' de Déu d' obres que ara s' emprenen los seus administradors, pera convénçies ab los seus propis ulls de lo molt que l' adoran y l' embelleixen.

Al arribar à la Rambla comensa á examinar los entarugats. ¡Ab qui entusiasme 'ls contempla! ¡ab qui arrobaient hi passeja la mirada per sobre, veientlos tan llisos, tan plans, tan compactes!

—¡Això s' que son tarugos de veras! —exclama girant à la esquerda y tirant cap avall, pel mitjà del passeig.

¡Ah! ja som al monument de Colón. ¡Música!

Barcelona s' hi atura una bona estona, per veure com hi posen una pessa de la columna; pero un mistayer la fa cambiar de pensament, participantli que si s' espera 's cansarà molt, perque per colocar una pessa soien passar-hi tres ó quatre setmanas.

—Vaja! —diu Barcelona arriant los caballs; —de tots modos puch estarne ben satisfeta. De monuments com aquest no 'n corran gayres... Ja 'l veure quan estiguacabat!

Mentre que à la majoria dels barcelonins nos està reservada la pena de tenir que ballarla ab la més llesta.

CARTAS DE FORA. —L' arcalde de Alcover es una autoritat universal: a més de arcalde, propietari y serraller, durant lo seu bieni ha desempenyat los carrechs de recaudador de contribucions, recaudador del municipi, rellotger, fiel pesador de verema en temps de la cuillita, y lo qu' es més bo que tot, fins es expendedor de la butlla de la Santa Crusada. Ja no li falta sinó ser campaner y enterra-morts per ser tot lo que 's pot ser. Un home de aptituds tan diversas y variadas es curt de vista... per més que tots los veïns de Alcover estan en la persuació de que hi veu una mica massa.

.. L' útima pastoral del bisbe Català comensa á produuir los seus fruys. A Arenys de Mar, patria de don Jaume, un predicador de l' alta montanya les va empender contra l' Hipnotisme, ab tant bona fortuna, que una sessió donada aquest dia en lo Cassino Arenyense va veure tan concorreguda, especialment de donas, que més no 'n hi cabsan.

Lo mateix predicador ha fet varios sermons, l' un més xocant que l' altre. Y à propòsit dels polissons que portan las donas, saben com ne diu? ¡¡Pompas mundanas!!

.. Formalitats del rector de Suria. Li demanan permís un dia per cantar una missa, l' ensejan y quan arriba l' hora de celebrarla, 's gira d' esquena y diu que no pot consentirho. —Lo mateix ha succehit ab lo drama sacro *La Passió*. Després de dir que s' alegrava de que 's representés degudament, vuit dias ans de celebrar-se s' enfila al cubell y condemna enèrgicament la representació. Un rector així, es malaguanyat per Suria. Al costat de 'n Sagasta tan amich de prometre y tant poch amant de cumplir, no hi faria cap mal paper.

VARIACIONES.

Sembla que durant las festas de la gran exposició, hi haurá coros cada vespre, que diu que faran molt tró. Fins la gent que ara está en vaga, per probar que 'ns divertim, sortirà a ballar de gana, y à cantá 'ls goigs de Sant Prim.

Los municipals aprenen cada dia de francés; pero en tres ó quatre mesos ningú encara no 'n sab res. Ja que 'ls Xanxas y 'ls Gutierrez fan progressos tan magrets, que despatxin tots los gurus y que hi posin esmolets.

Perque 'ls extranjers que venen nos vejin ben endressats, ara tots los fanals públics diu que serán repintats. Vels hi aquí lo que l' arcalde y 'ls seus dòcils concejals cultivan ab més carinyo... los fanals, sempre 'ls fanals.

Programa de las grans festas de la gran exposició: grans regatas, grans corridas, grandiosa iluminació; grans concerts, grans cabalgatas, grans balls, grans tips de menjar, grans parades... y grans deutes que may los podrém pagar.

Lo carroaje torna á caminar, y entra en lo passeig de las Palmeras, ab la música á retaguardia.

—Qu' es bonich tot això! ¡quinas balustrades més elegants! ¡quinas palmeras més esbeltes! ¡quins abrets més monos! Decididament: los meus administradors saben de qué se las heuen.

Y continuant lo camí, dirigint de pas una carinyosa mirada al gran hotel internacional, fet en 53 dias, arriba al Pla de Palacio.

—Oh! ¿qué veig? ¡jardins aquí també! Jo 'm moro de alegria! ¡quin efecte més nou y sorprendent farán quan estiguin llestos, y quedin cuberts ab la pols de carbó de pedra que aquí tan abunda! Semblaran jardins ab sum d' estampa...

Mentre Barcelona va fent aquests entusiastas comentaris, lo coche arriba davant del Parque y s' atura: la música toca la marxa régia.

¡La exposició universal!

Es á dir l' ultima expressió del colossal talent dels administradors barcelonins, la fantasia humana elevada á la quinta potència.

A Barcelona fins li venen rodaments de cap. ¡Es possible que tot allò sigui seu? ¡es possible que la avants trista y abandonada Barcelona s' haja enfilat d' un salt á la altura de Paris, Londres y Viena?

Y tal possible y tal dolor! Allí tè, á dos dits del nas, las gegantescas construccions del palau de la indústria, la secció d' agricultura, la secció de màquines, la secció balnearia, lo gran umbràcul, lo gran palau de belles arts, la gran plassa, lo gran camí militar...

—¿Qué hi haurá aquí? —pregunta á un guarda passig.

—Lo gran restaurant.

—Y allí?

—La gran porta.

—Y allí?

—La gran... no sé qué, pero vája, hi haurá alguna cosa gran, perque aquí tot es gran, senyora.

La verola fa desgracias, las anginas matan gent, tot sovint hi ha morts de tifus y de tisis igualment.

Pero ab tantas malalties que 'ns despatxan punta en blanch, potser res mata tants homes com los puros del estanch.

A pesar de la gran calma del monument à Colón, ara diuen malas llengües que ha sortit més tort que l' món. De que es tort jo no me 'n dupto, perque aquí tot sempre ho es; pero 'ls comptes del que costa potsè encara ho serán més.

S' ha ordenat que ni una mosca, tan si cridan com si no, pugui entrar á veure las obras de la nostra exposició. Com que sempre hi ha siniestros y tot cau qu' es un primor, l' arcalde, privant l' entrada, casi 'ns ha fet un favor.

Ara 'ls lladres de rellotges saben ferho ja tan bé, que hi ha qui surt a comprarlo y als dos passos ja no 'l té. Jo no sé, veent que 'ls roban ab tanta facilitat, com no afanan lo de Llotja y 'l de casa la Ciutat.

Jardinets à cada plassa, jardinets à n' als passeigs, per la dreta y per la esquerra no 's veu més que jardinets. Ara ja únicament falta que 'n fassin també un parell en las solemnes patillas del senyor Rius y Taulet.

Diu que aviat lo cementiri l' hauran d' engrandir bastant, perque 'ls morts que sempre hi po:tan dintre poch ja no hi cabrán. D' això diu que 'n té la culpa la gran aglomeració de pintors y de paletes que han mort á la exposició.

C. GUMA.

A pochs dias un devot va ser sorpres en lo moment precís de cometre un robo, en una botiga del carrer de la Ciutat. Y dich que 'l lladre era un devot, atenent á la naturalesa del objecte robat... qu' era nada menys que un Sant Cristo, y no d'or, ni de plata, sinó de nikel, es a dir, de un metall que no s' adinera. Ara 'l lladre, quan li preguntin perque es á la presó, podrá respondre:

Barcelona crusa 'l Parque en totas direccions—perquè allí 'ls carros y 'ls coches poden passar per tot arreu,—y contempla, de sorpresa en sorpresa, las portentoses galeries, las admirables cúpulas, las atrevides arcades que 'ls seus majordoms han ideat.

—No sé lo que 'm passa! —murmura aixugantse varijs llàgrimas de satisfacció y orgull que li rodaban pel nas, —crech que si això dura 'm tornaré boja d' alegria!

Pega cop de tralla á las bestias y s' encamina al carrer de Ronda, seguida de la xaranga.

—Jardins per aquí, jardins per allà, jardins per tot... Això son los Camps Elisisos!

Bueno, ja hem arribat al Passeig de Gracia. La encantada Barcelona no hi veu de cap ull.

—Quants cambis desde que no hi havia estat pér allí! Lo portal del Angel convertit en una entrada digna de Roma.

La gran plassa de las barracas més plena de barracas que may, y ab munts de fustas y terra que delaten novas y encantadoras construccions.

Lo tranvia de circunvalació passant per un altre puesto...

—Si anés més amunt—li diu un curiós que la contempla tan enfabada—veurà la Rambla de Catalunya, que val més que tot això.

—¡Més encara! Donchs no ho vull veure. ¡No podrà resistir tan dolsas emocions!

Lo cotxe s' encamina al carrer de Pelayo, ahont l' aspecte del entarugat torna á admirar á la Pubilla, mentre la xaranga comensa un *De profundis*.

—Entra al carrer de Jovellanos, tomba pel carrer dels Tallers, gira pel de Vallboncella y al ser al Hospici s' hi fica.

—Y qué hi fa allí?

—¡Qué volen que fassi! Comensar á demanar puesto per quan tingui de tançars'hi!

A. MARCH.

—Per un excés de devoció.

Las Corts han aprobat lo projecte de lley de matrimoni civil. Pero s' tracta de un matrimoni civil no á gust dels espanyols, sinó á gust del nunci del Papa.

Figúrinse un civil, qu' en lloc de barret de cresta portes barret de teula; en compe de livita blava, sotana; en lloc de corretjas grogas, estola, y en lloc de botas sabatas ab civella y mitjas d' estain.

Sintesis de la política sagastina: donar al país sempre las garsas y reservarse per ell sempre las perdius.

Diu un telegrama:

«Lo Sr. Sagasta ha celebrat una llarga conferencia ab D. Isabel II.»

Ara pregunto:—¿Qué s' dirian l' antich director de la *Iberia* y l' antigua reyna d' Espanya?

¡Qui sab! Tal vegada parlarian de aquellas rosas, ab que antes del any xeixanta, tractava en Sagasta de al-sombrarli lo camí del trono.

¡Han passat tants anys desde llavoras, que de aquelles rosas ja no 'n queda ni una fulla, ni una particula.

De aquelles rosas no 'n quedan ja més que les espines, com més secas més duras; com més duras més punxagudas!

Un episodi de la *boulangerada*.

Passava l' general per un dels carrers de París, á dintre de un carruatge.

Se'n adonà un grup dels seus partidaris, y 'ls més decidits, tractavan de desenganxar los caballs y posar-se á tirar del cotxe.

No podrà dirse que 'ls partidaris del general no 's conequin bé.

En efecte, 'ls que voldrian destruir la llibertat, per proclamar la dictadura de un home, mereixen anar al estable.

La pelegrinació á Roma dels llanuts barcelonins, s' efectuarà lo dia 23 del pròxim abril, festa de Sant Jordi.

Lo viatje serà directe y durará 52 horas.

—¡Ayre amigo! deya un rector de fora: ¡y quin tip nos farem de jugar á la barrotada!

Boulanger traduhit al català vol dir *fornet*.

Lo general tractava de pastar una nova forma de llouquets que á la República li haurian costat un pà.

Pero, l' opinió republicana ha caldejat lo forn, y se li ha cremat la fornada.

Frederich III que diu qu' estava tan malalt quan no era més que Krönprinz, desde qu' exerceix d' emperador, diu que cada dia 's troba més bé.

¡Dimontri de alemanys!

Qualsevol diria qu' en aquella terra ahont se falsifica tot, s' arriba al extrém de falsificar hasta las malalties.

Al arribar la ex-reyna Isabel á Madrid, l' únic minister que va sortir a rebre sigüè l' andalús Albareda.

No podrà queixar-se l' avia de D. Alfonso XIII.

Al menos en Sagasta ha tingut la consideració d' enviarli l' ministre més salat y ditzaratzero de la colla fusionista.

Y això quan un hom está trist y disgustat, sempre es una distracció.

Lo general Boulanger, en sas escapatorias á París, se posava ulleras blavas y fingia coixeria.

—No troben que aquesta manera de disfressarse té més d' heroe de carnestoltes que de dictador?

Lo rey del As d' oros ha nombrat secretari general a n' en Llauder, director de *El Correo catalán*.

De aquesta feta l' heroe de Oroquieta conquistarà...

—La Espanya?

—No senyors, la Hungria.

Segons las últimes notícies, han sortit de mare una infinitat de rius; l' Ebro, l' Guadalquivir, lo Segura...

Jo no extranyo gens que 'ls rius

se desbordin ab tan brillo;

es que volen imitar

á en Cánovas del Castillo.

Que ara fa poch també s' ha desbordat, tent un discurs contra las reformas militars, que no hi ha per hont agafarlo.

De tots modos, ara com ara, ja no falta sinó un riu per desbordar-se.

Veyam si seguit l' exemple

de tan riu y tan riuet,

també sortirà de mare

lo nostre Riu...s y Taulet.

¡Esgarrifinse!

¿No saben quina manía se li ha declarat á n' en Sagasta, á última hora?

La de fer versos.

S' ha compost unes quantas quartetas, y las intercala en los discursos que fa á las Corts, ab un salero que encanta.

Veyam si ara las pegarà per fer xaradas.

Senyor Sagasta; lo qu' es ab LA CAMPANA no hi conti.

Si per cas n' envia alguna,
al dissapte ja veurá
com en la *correspondencia*
li dihém:—No 's pot insertar.

A Buenos Ayres los capellans s' han declarat en huelga.

Es la primera vegada que la gent de missa y olla, en vista de que no poden alcansar un aument de drets en las missas, bateigs, casaments y altres funcions propias del ofici, penjan interinament los hábits á la figuera.

Per lo tan quedan interrompudas las comunicacions entre Buenos Ayres y l' cel.

L' amor á aumentar las comoditats terrenals, es un dels sentiments més poderosos del clero, tan á Ameríca, com á Espanya, com á tot arreu.

A la catedral de Badajoz hi ha vacant una plassa de canonje, y á horas d' ara ha cayut sobre l' minstre un diluvi tal de recomendacions que no sab per quin cantó girarse.

Y després nos parlarán de la pobresa, de la humilitat y de la mortificació.

—Cullit al vol en la plassa de las Barracas:

—¿Qu' es això que fan?
—Jardinets.
—¿Y hi haurá arbres?
—Arbres, plantas y tot lo necessari.
—Mà noy que vindrà bè...
—Per què?
—Per atrapar rellotges, á la nit.

Qui dejuna en la Quaresma
guanya indulgencias en gran...
¡Vés si 'n deuen guanya 'ls pobres
qu' estan dejunant tot l' any!

Capellans no venguéu butllas,
que l' gran sacrifici d' ara,
no es menjar secas ni bledas,
sinó la carn, perque es cara.

Monarquia democrática
es de alguns lo bell ideal...
(Cóm volen que sembli jova
una dona de tants anys!)

Es vritat qu' es molt sensible
que casat no sigui l' Papa,
perque la Iglesia tindria
de aquest modo papa y mama.

Es un jardí nostra Espanya
que seria molt hermès,
si fossen més en cuidarlo
y menos en treure'n flors.

P. TALLADAS.

Un borratxo contempla atentament una sinia, y diu:

—Quina cosa més assombrosa!

—No sé que puga tenir de assombrós una sinia, li observa un amich.

—¡Que si ab ayqua roda tant, calcula lo que rodaria
si arribes á anar ab ví!

Acabava de casarse un jefe d' estació, y entre dos empleats de la mateixa, s' entaulá l' següent diálech:

—Que 't sembla la dona del jefe?

—Molt guapassa... Pero es tan grossa y va tan pesada... Sembla un tren de mercancías.

Un senyor que s' dedica á estudis geogràfics, lleix en veu alta uns datos estadístichs sobre la població de un país de Ameríca.

«Lo cens, diu, abrassa un milió y mitj de donas.»

Lo seu fill qu' estava pesant figas, se desperta tot de un plegat, y diu:

—Ay papá! ¡Qui pogués ser cens!

PARTES TELEGRÁFICHES.

Paris, 22.

Boulanger diu que tenia
una coca preparada;
pero l' govern, rellevantlo,
li ha desgraciat la fornada.

Paris, 23.

Diu que sortirà un periódich
defensor de 'n Boulanger,
que segons veus que circulan

durá per nom *Lo Forner*.
Si gasta massas agallas,
y abusa molt del reclam,
tarà un pa com unes hostias
y tindrà de plegá 'l ram.

Madrit, 23.

En Sagasta empipadíssim,
don Arseni disgustat,
en Salamanca fent corre
que l' govern l' ha desayrat;
en Romero dihent pestes,
don Anton trina que trina:
resum: que á Madrit, com sempre,
hi reyna una pau divina.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ex-po-si-ci-ó*.

2. ANAGRAMA.—*Llenya-Anyell*.

3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*La pena de mort*.

4. GEROGLÍFICH.—*Qui es dins no es fora*.

Han endavatin totas las solucions los ciutadans E. Padrell de Reus, Odracir Sam, Xafa-gats, Brillant d' Espanya, Sech de ca 'n Soy, R. Castellá, J. S. y P., Xicot com cal, Rafel Alonso, A. Trinidad, Devorapans y Ama'eo; n' han endavinadas 3. Geroni de la Bordeta, y J. J. Anguila; 2 Grata Llops y 1 no més, Pau de las timbalas y Manel Miurons.

XARADA.

(CARTA.)

Don Quart-tres: dos-cinch-tres-quinta
no prima-dos massa bè,
y á pesar de que vosté
no ho vol quart-cinch-cinch-dos Cinta.

En Tres-quart proul' hi ha cridat
mes cap cas ella ne fà;
ab això l' bà de renya
«Total á dotze de mars.»

RAMON PATRODELFO.

ANAGRAMA.

—Perque, Pep, fa aquests total
aquest tot tan bonique!

—Perque vol ana ab la gossa
que hi ha abaix á ca 'n iuster.

SALDONI DE VALLCARCA.

TRENCA-CLOSCAS.

LO DIMONI RESTA.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un célebre poeta dramatich.

ANGEL DE LA GUARDA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' home.

2 7 5 8 7 6 2.—» dona.

4 6 7 5 2 4.—Lo que portan molts noyars.

2 7 5 8 7.—Nom d' home.

3 7 4 2.—Una moneda.

4 6 4.—Un número.

1 2.—Una solfa.

1.—Una llebra.

DOS RATAS DE REUS.

GEROGLÍFICH.

1.

1888

TÍI

MMM

S. PITARRETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans B. Tripas, Amadeo, Tribulacions, A. Trinidad, J. S. y P., B. B. R. Lleó, V. Ventura y Vice-versa, Rafael Alonso, Angel de la Guarda, R. Castella, Sech de ca 'n Soy, Odracir Sam, Llorens Ventosa, Ailuj, Dr. Tranquil, J. Uson, Confiter Sarralench, Enrich Casellas, M. Jopeti, Dos Baldallons, J. Soler y Soler, Brisan Jocsar, C. Samot A., Un Marqués, F. Montserrat, Robinson Petit, Cassa-sargantanas y Bernat Xinxola: *Lo que ns envian no ja per casa*.

Ciutadans A. Llimoner, J. T. Anguila, Geroni de la Bordeta, Xicot com cal, Xafa-gats, Pepet d' Esplugas, J. Staramsa, A. Gibert, Paquito, S. Ust, Amorosa, Un plegat, P. Ramogosa, L. Lopez y Lopez, Pepet del Coix, Un aficionat, Ramon Patrodelfo, Salduoni de Vallcarca: *Insertarem alguna cosa de lo que ns remeten*.

Ciutadans Candor Salomé: Los versos son incorrectes; de lo demés insertarem alguna cosa.—Pepet del Carril: Ja l' haviam rebuda.—Noy tendre: L' assumptu no té prou interés pels lectors.—Taumalích: Està bastant bè.—Samuel Nuñez Bey: Los versos van molt bé.—Petons: Entre 'ls de vosté n' hi ha alguns de mal acentuats, y ademés la idea es escassa novelada.—Pallarings: La prosa està millor que l' sonet y miraré de aprofitarla.—D. Mont: Lo sonet

BOULANGER I. — (*Dibuix de J. L. Pellicer*).

Los dos Napoleons, ab tot y ser de bronce, van ensorrarse.... ¿cómo no volen que s' ensorri un dictador de per riure
sense més apoyo que un caball de cartró?